

## Čís. 4210.

**Řidiči povozu i motoru jest vyjimečně dovoleno předjížděti a se vyhýbati na nesprávnou stranu (předjížděti po levé a vyhýbati se po pravé straně), avšak jen, je-li trať po této nedovolené straně naprosto volná a děje-li se předjíždění (vyhýbání) s náležitou opatrností.**

**Subjektivní stránka.**

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Zm I 542/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 13. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

## d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že soud posoudil nesprávně především otázku objektivního zavinění; má za to, že mu nelze dávat za vinu, že se vyhýbal cyklistovi na volnou pravou stranu, an cyklista sám jel po nesprávné straně levé; poukazuje na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3230 a 2665, která řeší otázku, za jakých předpokladů je dovoleno předjížděti po nesprávné straně, a dovozuje, že totéž musí platiti i o vyhýbání se po nesprávné straně pro souzený případ, v němž podle názoru zmateční stížnosti byly splněny ony předpoklady. Ve směru subjektivní viny namítá, že obžalovaný nemohl předvídati, že cyklista, vyhýbající se ve směru své jízdy na pravo, náhle a v posledním okamžiku strhne kolo pozdě na správnou stranu; znalec sám prý připouští, že obžalovaný nepřekročil dovolenou rychlost. Namítá posléze, že trestný čin není dán »následkem přerušení příčinné souvislosti«, nanejvýš ne, pokud jde o těžké poranění Konráda a Rudolfa Č-a, aniž by tuto poslední námitku blíže odůvodnila. Pokud je zmateční stížnost po věcné stránce doličena formálně správně, není odůvodněna. Lze připustiti, že je řidiči povozu i motoru vyjimečně dovoleno předjížděti a se vyhýbati na nesprávnou stranu, tedy předjížděti po levé a vyhýbati se po pravé straně, avšak jen, je-li trať po této nedovolené straně naprosto volná a děje-li se předjíždění (vyhýbání) s náležitou opatrností. (Srovnej rozh. čís. 2665.) Lze dále připustiti, že v souzeném případě byl splněn první z těchto předpokladů (volná, dostatečně široká silnice), nikoli však druhý, an soud zjistil, že obžalovaný, zpozorovav proti sobě jedoucího cyklistu K. Č-a na nesprávné straně silnice, zmírnil sice rychlost, činící asi 30 km, avšak jen na 20 km, a že zůstal, předjížděje chodce T-a, jdoucího po levé straně, uprostřed silnice, při tom však nezamírnil rychlost vydatně tak, by zůstal pánem vozidla a byl s to v každé chvíli zastaviti a mohl po případě zatočiti na svou levou stranu, jak kázala nutná opatrnost v dané situaci, tím spíše, an obžalovaný nemohl věděti, jak se zachová při vyhýbání cyklista po nesprávné straně jedoucí, bude-li

se vyhýbatí napravo, či nalevo. Soud zjišťuje, že touto neopatrností obžalovaného byla vyvolána jedna z příčin srážky — vedle spoluzavinění cyklisty, — která měla v zápětí úraz tří osob, z něhož vzešla u Václava R-a smrt, u Konráda a Rudolfa Č-ových těžká poranění. Z těchto zjištění vyplývá, že obžalovaný spoluzavinil srážku spojenou s oněmi úrazy, ne tak vyhýbáním se cyklistovi na nesprávné straně o sobě, jako jízdou za dané nevyjasněné situace příliš rychlou a nedovolující včas předejítí nebezpečí, a neopatrným vyhýbáním se, přičicím se základnímu předpisu § 45 min. nař. čís. 81/1910. Soud nalézací posoudil správně otázku viny obžalovaného ve směru objektivním, zjistil formálně bezvadně a odůvodnil náležitě i subjektivní zavinění obžalovaného i příčinnou spojitost mezi neopatrnou jízdou a nastalými následky. Že cyklista náhle a v posledním okamžiku strhl kolo na správnou stranu, takže to obžalovaný nemohl předvídati, soud nezjistil a znalec netvrdil; znalec jen udal, že cyklista zahnul pozdě na levou stranu, což však nevylučuje zavinění obžalovaného ani v objektivním ani v subjektivním směru, poněvadž zpozoroval vyklistu nesprávně jedoucího včas a podle toho měl povinnost zaříditi svou jízdu vzhledem k ustanovení § 45 min. nař. co do rychlosti a opatrnosti tak, by úrazu předešel, a měl také možnost si uvědomiti, že, neučiní-li tak, může ohroziti život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí.

### Čís. 4211.

**Zřízenec státního úřadu policejního (inspektor) jest úředníkem veřejným ve smyslu §§ 101 odst. 2, 153 tr. zák.; zakročuje-li v čele policejního mužstva proti pouličním demonstrantům, vykonává své povolání a požívá zvýšené ochrany § 153 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 16. června 1931, Zm I 217/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) po případě 10 § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že obžalovaný neměl býti odsouzen pro zločin podle § 153 tr. zák., nýbrž nejvýše pro přestupek § 411 tr. zák., a to proto, že prý inspektora Z-ého nelze pokládati za veřejného úředníka ve smyslu § 101 tr. zák., požívajícího zvýšené ochrany podle § 153 tr. zák., an jen zakročením při pouličních výtržnostech, jimiž nemohla býti ohrožena ani bezpečnost osob ani majetku, nebo způsobena škoda na majetku, neobstarával práce vládní, jak žádá § 101 tr. zák. Zmatečná stížnost jest na omylu. Úředníkem ve smyslu 2. odst. § 101 tr. zák. je každý, kdo mocí